

[Baags.]

Jeg skal dernæst vende mig til den højt-ærede justitsminister med et spørgsmål vedrørende smudslitteraturen her i landet.

Et par gange har det ærede medlem hr. Rasting her i tinget rejst spørgsmålet om ministerens stilling til udvirkelsen af et forbud mod salg her i landet af et par nærmere betegnede bøger, udkommet på et dansk forlag. I intet af tilfældene er der kommet noget ud af det.

Med henvisning til en dom, der nylig er faldet i Oslo byret, og hvori ugebladet Verden Rundt, der også udkommer her i Danmark, bl. a. er blevet stemplet som „en kloak af et blad“, vil jeg gerne spørge, om det vil kunne påregnes, at retten i vort land ville komme til samme resultat som Oslo byret, hvis en sag blev rejst her i landet på samme måde, som det er sket i Norge.

I Norge var det dagbladet Morgenbladet, som i 1955 rettede et kraftigt angreb på ugebladet Verden Rundt, idet man betegnede dette som „kriminal-seksuel spekulation i ly af trykkefriheden“ og bl. a. udtalte — jeg beder om tilladelse til et citat —:

„Vi forsikrer, at vi i denne kloak af et blad kan fiske op så meget giftigt, destruktivt, sadistisk stof, vi vil.“

Bladet Verden Rundt anlagde sag mod Morgenbladet, men dommen gik ugebladet imod, og det blev dømt til at betale Morgenbladet 3 000 kr. i sagsomkostninger.

På mange områder er vi i disse år i de nordiske lande ivrigt optaget af nordisk samarbejde. Jeg føler mig overbevist om, at det ville glæde store dele af den danske befolkning, ja, sikkert den overvejende del endda, om dette samarbejde også kunne udstrækkes til bekæmpelse af smudslitteraturen, og i særdeleshed, om retspraksis og domstolsafgørelser vedrørende bedømmelsen af denne litteratur kom til at ligge på linje i samtlige nordiske lande. Forgiftningen af ungdommen ad de her omtalte kanaler bør standses jo før jo hellere.

Aage Fogh: Jeg har først nogle bemærkninger at gøre om statens udlån. Under de foregående forhandlinger har jo i nogen grad været behandlet spørgsmålet om, hvilken indflydelse statens udlån har på statens udgifter og på vor finansielle stilling, og jeg

har ud fra praktisk erfaring den opfattelse, at det kænpeudlån, staten er kommet ud i ikke mindst ved udlån til byggeri, har en stor indflydelse på vore finanser, og at det har en ganske betydelig indflydelse på de byggeomkostninger, vi arbejder med ud over landet.

Jeg nævner som eksempel et resultat af statens lånevirkosomhed i et bestemt tilfælde. For en byherre, som råder over 30 000 kr., er det muligt ved hjælp af disse 30 000 kr. og et statslån at bygge sig en beboelsesejendom til nogle og firs tusind kroner. Det sker ganske simpelt — og det sker ofte — derved, at realkreditinstitutionerne, sparekasserne eller kreditforeningerne, yderst forsigtigt nøjes med at belåne højst 30 pct. af ejendommens værdi. Derovenpå lægger staten sit lån, 25 pct. efter førsteprioriteten, og når manden så har 30 000 kr. til rådighed, kommer pengene til at passe, så at han kan bygge sig et hus til nogle og firs tusind kroner. Det har jeg selvfølgelig ikke noget imod, hvis han gør det for sine egne penge; men jeg har noget imod, at man opretholder en lovgivning, der har til resultat, at folk bygger betydeligt dyrere huse, end de har råd til at bo i. Derfor tror jeg, det ville være sundt, om man vendte tilbage til de forhold, vi kendte tidligere, hvor alle de, der rådede over rimelige kapitaler, blev henvist til at supplere deres egen kapital med, hvad de kunne låne i det frie marked, d. v. s. at vi også fik vore kreditforeninger, sparekasser og andre pengeinstitutioner til at give rimelige lån. Hvis disse institutioner da — som de gjorde tidligere — gik med til at udlåne op til ca. 50 pct. af ejendommenes værdi, ville det være muligt i uendelig mange tilfælde at bygge rimelige boliger for den kapital, der kunne lånes i vore normale kreditinstitutioner, plus den kapital, bygherren selv har til rådighed. Jeg erkender, at med hensyn til bygge-lovgivningen har i praksis alle de fire gamle partier et fælles ansvar — skal der kunne tales om nogen forskel, må det vel være den, at de 3 andre partier skiftevis har administreret bygge-lovgivningen, men alle 4 partier har stemt for den — og det er derfor uden politisk brod til nogen side, når jeg henstiller, at man prøver at finde tilbage til en ordning, hvorefter kreditinstitutio-